

Thema: Kerk van Pinksteren

PREEK over Handelingen 2,38 op 7 juni 2020

Liturgie

Mededelingen van de kerkenraad

Votum en groet

Opwekking 797 – Breng Ons Samen

De Tien Woorden

Psalm 25 : 2,4

Gebed

Opwekking 167 – Samen in de naam van Jezus

Schriftlezing

• *Handelingen 2,37-47*

Preek – Kerk van Pinksteren

LB 713 : 1,2 – Wij moeten Gode zingen

Dankzegging en voorbede

Collectemoment

Psalm 67 : 2,3

Zegen

Gemeente van de Heer Jezus Christus, broers en zussen,

Je zou willen dat...

Ja – er is misschien best veel wat we wel zouden willen.

Wat we zouden willen – als het gaat om wat er op dit moment gebeurt in de wereld.

En dan denk ik nog niet eens aan de alles wat te maken heeft met Corona, maar misschien nog wel meer aan wat er schuil ging achter de vele demonstraties van de afgelopen week.

Hoe mensen samengedromd waren om stem te geven aan hun verlangen naar een wereld die rechtvaardig is, een wereld van vrede.

Al die acties laten zien hoe diep het zit.

Hoe het mensen in beweging brengt.

Je zou willen dat het ook zo zou zijn als het gaat om de kerk.

Op Pinksteren is dat zo.

Petrus heeft z'n toespraak gehouden – over Joël, waar we het vorige week over hadden, over *het einde der tijden* en hoe dat einde niet alleen door wonderlijk mooie dingen wordt ingeluid, maar ook hoe dat einde verschrikkingen met zich mee kan brengen, *bloed en vuur en rook*.

Denk niet dat het een soort *feel good* toespraak is geworden, die Petrus houdt op Pinksteren. Hoor hoe hij de inwoners van Jeruzalem (zij zijn het die hij aanspreekt) erop wijst: *jullie hebben Jezus laten kruisigen en doden (2,23)*.

Dat is heel confronterend.

Jullie dachten het goed te doen – door Hem uit de weg te ruimen.

Door ervoor te zorgen dat op Pesach dit zuurdesem opgeruimd was – naar de voorschriften die God ervoor gegeven had.

Maar deze Jezus – Hij is het Lam van Pasen, Hij is de Messias van de wereld.

Het zal je maar gebeuren – dat je zo'n preek te horen krijgt.

Zó confronterend.

Zó pijnlijk.

Als het vandaag zo zou gebeuren, dan waren er vast mensen afgehaakt, verongelijkt weggelopen.

Het is trouwens niet helemaal uitgesloten dat dit rondom de toespraak van Petrus ook gebeurt. Je leest in 2,41 over *degenen die zijn* (dat is Petrus') *woorden aanvaardden*. Dat staat er op een manier waaruit je kunt opmaken dat niet iedereen die woorden accepteerde.

Ook toen waren er mensen die afhaakten.

Maar dat neemt de verwondering niet weg over het feit dat je leest dat die Jeruzalemmers *diep getroffen* zijn door wat Petrus zegt op Pinksteren.

Ze zijn verbijsterd.

Het is nog maar even geleden dat ze hadden geroepen *Aan het kruis met Hem!* (Mat. 27,22). En als ze het zelf niet hadden gedaan, dan waren het wel hun stadsgenoten die dat hadden gedaan: *Weg met Hem!* (Luc. 23,16).

Het zijn deze mensen die diep geraakt zijn door de woorden van Petrus.

Het zijn deze mensen die – het klinkt haast wanhopig – vragen: wat moeten we doen? En let dan op dat *broeders*, wat daar gelijk achteraan komt: *wat moeten we doen, broeders?*

Eerst waren deze mannen nog verdacht – omdat ze bij Jezus hoorden.

Maar hier sluiten de gelederen en vinden mensen elkaar.

Ook dat is Pinksteren.

Dat je *niet* afhaakt – als je eens een keer niet een aai over je bol krijgt, als het eens een keer confronterend is, als je eens een keer tot op het bot, of nog liever: tot in je ziel geraakt wordt.

Dat je dan luistert – niet in de eerste plaats naar de man van het woord, maar naar het Woord dat die man spreekt.

Dat je je laat overtuigen – niet door een sterk verhaal of een aansprekende performance, maar door het feit dat het God is met zijn Woord jou confronteert.

Die jou vraagt: waar ben je eigenlijk mee bezig?

Wat bezielt jou?

Er zijn in deze tijd veel dingen die ons bezig houden.

Over wat deze tijd betekent – voor ons, ook voor ons als kerk.

Of we er Gods straffende hand in moeten zien.

Of het misschien zo is dat we er rekening mee moeten houden dat binnen nu en 25 jaar de wederkomst staat te gebeuren (Bottenbley).

We kijken vooruit.

Vol verlangen – tenminste wat mij betreft.

Je verlangt ernaar dat je niet meer voor een lege kerk hoeft te preken.

Je verlangt ernaar dat kerken weer vol lopen.

Je verlangt naar een stuk enthousiasme – een woord dat zoveel lading heeft.

Enthousiasme – dat heeft in z'n woordbetekenis alles te maken met het *in God* zijn.

Dàt is wat er gebeurt op Pinksteren.

Dàt is wat de Geest doet.

En dan gebeuren er wonderen.

Dan geven mensen zich gewonnen: *degenen die zijn (Petrus') woorden aanvaardden, liet zich dopen* – zo staat er (2,41).

Wat die woorden zijn?

Zijn de misschien de woorden van Joël?

Of de woorden van David uit Psalm 16?

Die Schriftwoorden spelen allicht een rol, maar nog meer gaat het om dat ene woord wat Petrus spreekt als reactie op de verbijstering van zijn hoorders: *keer u af (...) en laat u dopen*.

Daar is wat Petrus te vertellen heeft.

Wat hij te vertellen heeft aan de Jeruzalemmers van toen.

Wat hij te vertellen heeft aan ons vandaag.

Keer je af en laat je dopen.

Dat gaat over God, dat gaat over Pinksteren, dat gaat over de Geest.

Drie dingen wil ik daar vandaag weer kort voor jullie uitlichten.

Het *eerste* gaat erover wat inkeer inhoudt.

Het *tweede* over wat het betekent om je te laten dopen

En het *derde* gaat over het ontvangen van de Heilige Geest.

**

Eerst die *inkeer*.

Inkeer heeft er alles mee te maken dat je erkent het niet goed gedaan te hebben.

Daar zijn wij niet zo goed in.

Inkeer – dat betekent dat je overtuigingen moet durven loslaten.

Je bent ervan overtuigd dat je de goede keus maakt.

Dat dit de liefde van je leven is.

Dat dit de weg is die God met je gaat.

Dat dit de keus is die je moet maken.

En kom er niet mee aan me op andere gedachten te brengen.

Herken je dat – bij jezelf?

Vooraf dat laatste is belangrijk – dat *bij jezelf*.

Zelf herken ik het veel gemakkelijker bij een ander dan bij mezelf.

Wat moet het voor Petrus wat betekend hebben – om het verhaal te houden dat hij op Pinksteren houdt.

Eerder had hij andere dingen gezegd: *dit gaat niet gebeuren, dit zal u niet overkomen* – zo had hij op Jezus gereageerd, toen Hij (Jezus) iets had gezegd over zijn lijden en dood en ook over zijn opstanding (Mat. 16,21-22).

Petrus – een man met vaste overtuigingen.

Verloochenen – dat zal ik U nooit, zo had hij geroepen.

Maar hij deed het wel (Mat. 26,33-34).

Petrus – op de dag van Pasen rende hij naar het graf, maar het geloven kwam pas veel later die dag (Joh. 20,8).

Het is deze Petrus die op Pinksteren een boodschap heeft die hij zelf ook heeft moeten leren.

Hij heeft moeten leren – om geen grote woorden te spreken.

Hij heeft moeten leren – om niet als een anoniem christen door het leven te gaan.
Hij heeft moeten leren – om, hoe hard hij ook wilde rennen voor Jezus, te leren *geloven*.

En op zijn beurt mag hij dat doorgeven – aan mensen in Jeruzalem en aan mensen vandaag: mensen, ik kan dit niet uit mezelf, ik doe dit niet uit mezelf, ik bedenk dit niet van mezelf.

Ik kan dat alleen als ik me laat onderdompelen in het Woord van God.

Als ik echt luister – naar wat Jezus me te vertellen heeft.

Als ik me echt gewonnen geef – aan Hem.

Als ik het in alles verwacht – van Hem.

Dat noem je *inkeer*.

Je mag het wat mij betreft ook wel bekering noemen – maar bij dat woord hebben sommigen de gedachte dat je dan een speciale ervaring moet hebben.

Dat is niet onmogelijk, maar het is evenmin een vereiste.

Inkeer – dat vraagt om je hart.

Inkeer – dan ga je voor God.

Je hoort het in het prachtige boek Handelingen nog een paar keer terug (3,19; 17,30; 26,20). Eén keer haal ik daar uit. Dat is als Paulus zijn toespraak houdt in het Griekse Athene, op de Areopagus. Dan klinkt uit zijn mond de boodschap: *God roept nu overal de mensen op om een nieuw leven te beginnen* (17,30).

Een nieuw leven beginnen...

Dat is inkeer.

Petrus heeft het zelf moeten leren.

De Jeruzalemmers tot wie hij zich richt moeten het leren.

Paulus heeft het moeten leren – om een nieuw leven te beginnen.

En steeds was de boodschap: wat wij hebben moeten leren, dat moet iedereen leren.

Dat doe je niet uit jezelf.

Dan kan je alleen – in de kracht van Pinksteren.

Dan kan alleen – als de Geest je tot de verbijsterende ontdekking brengt: *wat moeten wij doen?*

**

Dat brengt me bij het *tweede* waar ik vandaag aandacht voor vraag.

Dat gaat over je laten dopen.

Laat u dopen onder aanroeping van Jezus Christus om vergeving te krijgen van uw zonden. Zo zegt Petrus het op Pinksteren.

In die woorden zit veel – meer dan ik er nu van kan zeggen.

Wat ik er vandaag van wil zeggen – en waar het naar mijn idee in de kern ook om gaat! – is dat je niet moet denken dat je er bent.

Je bent er niet, Jeruzalemmers – door Jezus op te ruimen uit je midden.

Daar waren ze, zo maakt hun reactie duidelijk, inmiddels wel achter.

Doe het weg!

Breek met je zonde – concreet: met de zonde dat je Jezus weg wilde hebben uit je midden.

Daarop had hij die Jeruzalemmers ook aangesproken.

Daarover moesten ze schuld belijden.

En tegelijk weet Petrus het breder te trekken.

Want het gaat niet alleen over vergeving van hun zonden, maar breder: over vergeving van zonden in het algemeen.

Vergeving van zonden – en dan niet als het slotzin waarmee je het gebed besluit: *en vergeef ons onze zonden, om Jezus' wil, Amen.*

Nee, vergeving betekent dat je de confrontatie met het woord aangaat.

Vergeving is een spiegel – die God je voorhoudt.

De spiegel die jou laat zien wie je bent.

Niet die mooie jongen of dat aardige meisje.

Niet die sterke kerkleider of die getalenteerde bestuurder.

Niet... en vul het dan even voor jezelf in.

Ook die bestuurders en die kerkleiders en die aardige meisjes en mooie jongens kunnen er lelijk naast zitten.

Zoals Petrus ondervonden had.

En zoals zijn hoorders het ondervonden hadden.

En ook: zoals Paulus het ondervonden heeft.

En zoals jij en ik het ondervonden hebben.

Of anders... het misschien nog moeten ondervinden.

Dat het je in het hart raakt.

Dat je er verbijsterd van bent – zoals op Pinksteren.

Hoe dat kan?

Door onder te gaan in je doop.

En dat gaat het Petrus niet om een discussie over kinder- of volwassendoop.

Het gaat hem er niet om of je – dat dachten ze in de vroege kerk – na je doop niet meer mag zondigen.

Het gaat hem niet om de vraag welke formule gebruikt moest worden bij de doop.

Het gaat hem al helemaal niet om de vraag of je moeten dopen met een doopstok of wat dan ook.

Ik zeg niet dat die vragen onbelangrijk zijn.

Maar bóven het belang van dit soort vragen uit gaat de vraag: durf jij onder te gaan in je eigen doop?

Durf jij in de spiegel te kijken?

En alsjeblieft: durf je ook te zien wie die spiegel vasthoudt?

Er staat niet voor niets bij: *onder aanroeping van Jezus Christus om vergeving te krijgen.*

Ik verlang ernaar...

Zo begon ik deze preek.

Zeker – ik verlang naar volle kerken.

Zeker – ik verlang dat er in heel veel opzichten meer ruimte komt.

Zeker – ik verlang er ook naar meer te zien is van geestelijke groei, van verlangen naar God, van betrokkenheid bij de kerk, van kerkgroei in aantallen en in diepgang.

Zeker!

Maar nog meer dan dat verlang ik ernaar dat we ons onder durven te laten dompelen in het bad van de wedergeboorte, zoals de doop heet (Tit. 3,5).

Wie zich in de kracht van de Geest laat onderdompelen in z'n doop – die krijgt nieuw leven.

Dat is wat Petrus zegt op Pinksteren – aan het adres van mensen in Jeruzalem.

Dat is wat hij zegt tegen ons vandaag.

We krijgen op deze zondag na Pinksteren een machtig woord te horen: het is het Woord dat je leven in vuur en vlam zet!

Het woord dat je aanspoort om onder te gaan – in je doop.

**

En dat brengt ons bij het derde waar ik het over wil hebben: dat gaat over het ontvangen van de Heilige Geest.

Kort nog daarover.

De Geest ontvangen – hoe doe je dat?

En misschien nog wel meer: hoe merk je dat?

Ik weet niet wat voor voorstelling je daarbij hebt.

Alsof je dan iets moet voelen – maar wat dan?

Alsof je iets moet gaan doen – maar wat dan?

Alsof je een ervaring moet hebben – maar welke dan?

Misschien zit de gave van de Heilige Geest waar Petrus het over heeft er wel het meest in dat je je gewonnen geeft.

Laat u dopen – zegt Petrus.

Maar hij zegt er iets bij wat in onze vertaling jammer genoeg verloren is gegaan: het woord *ieder*.

Laat ieder van u gedoopt worden – zo staat het er.

Ook al stroomt de kerk op Pinksteren bij honderden, bij duizenden vol – geloven vraagt om een persoonlijke beslissing.

Een beslissing die je niet op eigen kracht kunt nemen – zoveel is hopelijk inmiddels wel duidelijk geworden.

Die beslissing kun je alleen nemen in de kracht van God, in de kracht van de Geest, als je het in geloof verwacht van God.

Maar dan is het tegelijk óók je eigen, je persoonlijke beslissing.

De gave van de Heilige Geest – als je je openstelt voor God is dat een gave, een geschenk, een cadeau.

Je krijgt het – van boven.

Maar dan is het wel zaak om dat cadeau aan te nemen en uit te pakken.

Om je open te stellen – voor het Woord dat roept tot inkeer.

Om je open te stellen – door onder te gaan in je doop.

Om je open te stellen – door in de kracht van God te gaan voor God.

Dat is de boodschap voor de kerk van Pinksteren.

En weet je wat ik zou willen?

Dat je je door die boodschap laat raken.

Amen.